

Media Life

Марсі Шор: «Сила безсилля»

Фейки: інструмент пропаганди или пустые слухи?

Під сіткою IDLU

Ганна Полак:

Документалістика, якої потребує світ

Правда в журналістиці: релігія, істина, віра?

Культурні медіа України: проблеми та реалії

«За продвижение в журналистике» -
премия им. Александра Кривенка

Марсі Шор: «Сила безсилим»

Львів медіа форум об'єднує людей які
бажають змін.

Марсі Шор – письменниця і професор Єльського університету, займається дослідженнями історії країн Східної Європи. В цьому році вона була запрошена на у якості спікера. Як зазначила Шор, організатори попросили її відкрити форум та надихнути людей своїм монологом, але за словами Марсі, істориком-це важко і все таки вона сподівається, що в неї все вийде. Як наголосила Марсі на вступній промові взята з творчості її улюбленого чеського письменника Вацлава Гавела. Головною темою лекції є тема Українського майдану. Професор за допомогою філософії та історії провела паралель між майданом та есе Вацлава Гавела «Сила безсилим». Це історія про торговця

який кожен день приходив до свого магазину ставив табличку з написом «Робітники світу об'єднайтеся», незважаючи на те що насправді він не хотів цих змін, «Ще есе Вацлава, ще довго не втрачати своєї актуальності для сучасному світі, Гавел детально аналізує символічну владу на основі маніпулювання суспільством чітко розриває відмінність між життям у правді та життям у брехні, навіть якщо вас буде оточувати лише правда слід не забувати що десь існує і брехня, чи навпаки- розповідь між Шор, Проводячи паралель між майданом та есе можна зазначити, що твоя думка може призвести до руху суспільства.

Оля Самара

Томаш Лис

Фейки: инструмент пропаганды
или пустые слухи?

В последнее время, по Интернету полыхли слухи об оффшорных счетах нового французского президента Эммануэля Макрона. Несмотря на то, что эти слухи были быстро опровергнуты, репутация Макрона немного пострадала. Подобные слухи в современном мире принято называть фейками «фейк» - заведомо ложная, мистифицированная информация. Почему фейки так быстро распространяются, почему им верят и, что самое главное, - какова роль фейков в СМИ и текущих информационных войнах?

Для того, чтобы ответить на этот вопрос, нужно вспомнить: что такое правда и всегда ли она выгодна? Дональд Трамп благодаря различным фейкам обрел доселе невиданную популярность, а некоторые политики, после появления в нем не подтвержденной информации, подавали в отставку. Случайны ли эти события? Нет, это лишь действие дезинформации в СМИ, однако, простое объяснение это не беспокоит. Современный человек привык верить всему, что говорит с экранов телевизоров, газет, информационных ресурсов в Интернете, а самые обычные слухи склонен запоминать лучше всего. Основное преимущество фейков - это простота, поскольку правда часто бывает непрозрачной, сложной и, возможно, неполной. А вот фейки всегда простые и на удивление завершённые. Люди верят фейкам, поскольку те полностью удовлетворяют их разгулявшуюся фантазию. Они полагают, что фейки ни на что не влияют и фейков, на самом деле, очень мало.

Однако это не так, ведь фейки - это ложь в скрытом виде. Ложь часто ста-

новилась инструментом пропаганды, а пропаганда, в свою очередь, становится информационным фундаментом каждого тоталитарного государства. Особенностью таких государств является единая правда. Ни в одном по-настоящему либеральном государстве нет одной правды, нет абсолютного единомыслия, а любое мнение, любая правда имеет право на существование. Парадокс, но в современном мире фейки очень сильно влияют на статус государства. Этим активно пользуются власти многих держав в собственных интересах. Для того, чтобы получить контроль над своими гражданами, власти используют достаточно старый, но невероятно эффективный метод. Людям показывают воображаемого врага, затем внушают определенные страхи, после чего оба эти аспекта сильно радикализируют. Во всех этапах этого действия фейки играют как никогда значимую роль, сев сомнения и ложь в головы людей.

Сейчас война в самом разгаре. Однако речь не об одной из обычных войн, возникающих на политической карте с завидной частотой. Речь идет о невидимой войне - информационной войне между главами государств и простыми людьми, между ложью и правдой, между фейками и проверенной, достоверной информацией. И если в этой войне победу одержит ложь, то свободы человека станут пустым звуком, как несколько сотен лет назад. А маленький, даже самый безобидный фейк может приписать победу, которая причинит множеству людей большие беды.

Андрей Резниченко

Під сіткою ІДІЛу

Після того як в червні 2014 року ісламська держава захопила іракське місто Мосул і заявила про створення воєвільного халіфату, усі задалися питанням, звідки з'явилася це угруповання та якіми є їхні справжні наміри. На сьогоднішній день ІДІЛ є найнебезпечнішою терористичною організацією, що взяла під свій контроль величезну територію. Масові страти, етнічні чистки, офіційне вв'ядження рабства – їхні дії є глобальною загрозою для всього людства. Це питання вносилось на обговорення тисячі разів в різних країнах світу з ціллю підібрати оптимальне рішення для виходу з цієї ситуації. На 5 Львівському медіа форумі також не залишили без уваги цю тему.

Спікерами виступали запрошені гості: Майкл Вайс, представник CNN в США, та Іван Яковин, представник суспільно-політичного журналу «Новое время» в Україні.

Майкл Вайс – репортер, активний громадський діяч, спеціаліст у проблемі світового тероризму та автор книги «Ісламська держава: армія терору», в якій детально роз'яснюються цілі, які переслідує ІДІЛ, та розповідається, чому вони представляють небезпеку для усього світу. Ця книга – про один з найзловіщих соціально-політичних феноменів сучасності, які привертють увагу та становляться чи не центром глобальної гри. Як сказав сам автор, головна його ідея його роботи – висвітлити події, що відбуваються під тіною ІДІЛу

та як саме можна забезпечити захист мирних жителів зони терористичної активності. Спікер наголосив, що громадяни бояться активних агресивних дій з боку американських військ після звільнення території від терористів, а це в свою чергу призводить до затримки процесу подолання цієї проблеми.

Тероркт в Маннастері, який, як зазначають фахівці, організували прихильники Ісламської Держави, сколихнуло суспільство. Світові лідери вказують своє сплетуття до сімей загиблих та були обурені тим, що відбулося, віташе суспільство не може бути толерантним до продовження кровопролиття. Що злу ідеологія треба повністю винищити - висловив свою думку Дональд Трамп.

Майбутні можливості розвитку та діяльності тероризму зі Сходу є лякаючими для всіх. Майкл наголосив, що фінансний про-яв Ісламської Держави стає де-далі меншим, бо безпосередньо зменшується територія, що підвладна терористам, проте Вайс поміняє, що світ ще не стикався з подібною організацією, адже представники ІДІЛу не беруть участі в переговорах та не йдуть на примирення, а найголовніше, вони не мають за мету завоювання світу, вони хочуть поселити панку та страх в серцях населення, знищити відчуття захищеності та впевненості в майбутньому.

Але ми не маємо повної впевненості в інформації, що

надходить з зони підданщеної бойової активності. Коли Америка говорить про кількість жертв, цей поріє є завданням. Звичайно, велику частину міста закрили сітками, тому світ не має можливості спостерігати за тим, що відбувається. Є система доріє, яку неможливо побачити. Мабуть вони хочуть перевести мішені країн на мирних жителів. Важливо пам'ятати, що терористи ховаються за густонаселеними містами. Ми не маємо права стирати з лиця Землі цілі міста тільки для того, щоб знищити ІДІЛ.

В Сирії є райони, які поділені на зони окремого контролю. В них національність та релігія має велике значення, якщо ти зне свієї, ти вже не прищії в організації.

Більшість суспільства висловлює радикальну думку за відкриття бойових дій та повне знищення терористів, але на думку спеціалістів, це все ж неможливо, до того ж, ніхто не має ідеї, як прийти до нормалізації стану країн Сходу.

Над думкою Майкла Вайса про те, що якщо ІДІЛ повністю знищать, то агресія нікуди не зникне, а крок за кроком буде отруєвати суспільство, можна міркувати дуже довго, адже людство не може жити без війни, люди хочуть або кривавої помсти, або хліба та винавища. Але ви в зможі самі вирішувати, чи жити в мирі, або постійно ховатися за барикадами під звуки симфонії смерті.

Софія Кравчук, Діана Ковальова

Ганна Полак: Документалістика, якої

Буває інколи можна почути такі висловки якби тільки знала, ми зробили... допомогли... не пройшли повз. І як виявляється, дрімана бездіяства у тому, що люди не мають достатньо інформації. Однак, як правило, докладнина про щось не знає, вона вважає, що не несе відповідальності за ситуацію. Зараз є досить багато дрібниць через які суперечаються у суспільстві, та на розв'язання котрих витрачається занадто багато часу і грошей. Паралельно із ними існують більш глобальні та масштабні проблеми, котрі висвітлювати не так престижно але вони від цього не зникають. Наприклад, ці проблеми лише поширюються, немов епідемії. З одного боку, ЗМІ постійно розповідають про нужденних або жертв терактів та війн. З іншого, подана інформація не викликає у суспільстві освідомлення того, якою є реальна ситуація та проблема. Допомогти правильно донести інформацію можуть документальні фільми. Завдяки, такі фільми мають вузьку спеціалізацію, завдяки чому охоплюють багато аспектів обраної проблематики, дозволяють глядачам не лише зануритись у певну атмосферу, але й пробуджують співчуття, розуміння реальної дійсності. Ганна Полак, режисер-документаліст, наголошує: «Ми маємо силу розповідати, це наша відповідальність. З її слів, саме медіаники та журналісти є тими людьми, що мають донести до спільноти конкретні проблеми,

розповісти про таку річ для кожної людини Земної кулі реальність. Ане послішайте, - саме таким буде гасло для режисерів-документалістів, при створенні фільму - намагайтеся висвітлити обрану тему з різних ракурсів, майте на увазі єдину ідею та дотримуйтесь її. А також не забувайте квіндрати 3-го об'єктива - обидва створити гідний продукт потрібно дійсно перейматися обраною про-

потребує світ

«Не послішай-те, - саме таким буде гасло для режисерів-документалістів, при створенні фільму - аби створити гідний продукт потрібно дійсно перейнятися обранною проблемою, бути готовим опинитися у світі людей, про яких розповідатиме фільм, не дивитися на них зверху та поважати, як вчителів та намагатися навчитися чомусь.

Проблемою, бути готовим опинитися у світі людей, про яких розповідатиме фільм, не дивитися на них зверху та поважати, як вчителів та намагатися навчитися чомусь. Навіть якщо життя суспільства не зміниться кардинально після виходу документального фільму, це не означає, що він нік ні на кого не вплинув. Принаймні, люди не зможуть зняти з себе відповідальність за бездіяльність

висловомічине знами. Глобальні зміни потребують сталості та постійних дій. Ганна Поліак наголосувала, що документалісти мають робити упір на гуманність та людяність. У час, коли розвиток так зусередився на матеріальному, потрібно не забувати залишатися людьми. Бо ж який сенс жити у світі, котрий такий комфортний але обмежений та маленький, такий безпечний але егоїстичний.

Саша Кошляк

Правда в журналістиці:

релігія, істина, віра?

В перший день майського медиа форуму відбулася дискусія на тему: «Чи потрібна правда в медіах, куди в якості спікерів були запрошені такі люди як російський журналіст, медіаменеджер, медіаексперт – Костянтин Фан Етерг та австрійська журналістка і письменниця Сюзанна Шаль. Під час обговорення думки у спікерів, звісно ж, розходяться. Позиція Сюзанна Шаль була такою: «Мене дивувала фраза на банері позаду мене – post truth. Я так не вважаю. Пост-правади не існує – є тільки правда і брехня. Пан Етерг наголошує на тому, що брехня в журналістичній – це звичайна справа, і дивуватися немає чому. Соціальні мережі, за думкою спікерів, не є підходящою платформою для новин, адже багато інформації є фейкською, «Фейсбук – це не журналістика. Коли створили WikiLeaks, всі були в захваті, гинуло що новини не були піддадані контролю. Це було не єдина тема, яка стала приводом для дискусії. Темми сучасної журналістики та блогінгу також були освітлені, і як на мене, сучасна журналістика занадто напружена незрозумілими звичайній людині речами – такої думки прирхмувалась пані Шаль. Головне, щоб журналіст знав свою справу та виконував її на совість.

Вероніка Горбенко

Культурні медіа України: проблеми та реалії

Першого дня V Львівського Медіа Форуму була організована панель, де обговорювали саме культурні медіа: проблеми фінансування та тематичної розгалуженості.

Спікери дискутували та намагалися все ж знайти вирішення таких актуальних питань на даний момент в Україні, і що найголовніше розповідали про власний вклад в розвиток культури та медіа взагалі. Першим виступав Альберт Цукренко, представник інформаційно-політичної платформи «Культпростір», який дещо негативно описав ситуація з фінансуванням нових проєктів в нашій державі, проте його розповідь була насичена гумором, що дуже сподобалась аудиторії.

Наступним висвітлював свою історію, представник онлайн сайту «Соттма», Сергій Кейн. Він більш детально розповів про сам процес створення та становлення його сайту. Сергій наголошував, що українська культура є цінною і важливою в будь-якому праві: не лише в статичних та класичних відліках, а й в неформальному руслі.

Третім спікером був Роман Лебеда, представник української організації «ВВС», який одразу ж запевнив, що Заходу і світу загалом цікава українська культура і її розвиток. Він привів багато прикладів популярних матеріалів, які висвітлюють саме культурне життя, з усіма його аспектами,

звершальним був Влад Фісун, представник радіо «Аристократія», який також поділився своєю історією успіху. Він розповів про створення радіостанції, її розвиток та найбіль-

ше уваги приділив саме контексту та наповненості. Цікаво було дізнатися про кількість та об'єм зробленої роботи цими людьми для втілення в життя свого бачення.

Тут, на V Львівському Медіа Форуму були представлені лиш двайє люди, що створюють смаки та підіймають рівень культури в нашому населенні, що борються з проблемами сучасної журналістики в Україні. Ці активісти потребують як мінімум поваги до себе, як максимум підтримки та допомоги.

Людмила Лядова

«За продвижение в журналистике» - премия им. Александра Кривенка

Что вы сделали для того, чтобы продвинуть Украинскую журналистику на несколько шагов вперед? А развивались ли вы при этом сами как личность? Ответы на эти вопросы вам могут дать лауреаты премии имени Александра Кривенка, к которым 25 мая, на Львов-арене, присоединилась еще одна окупа пера.

Эту премию учредила «Капитула прогресса», в состав которой входят коллеги, друзья и близкие известного журналиста и редактора Александра Кривенка, который в 2003 году погиб в автокатастрофе. Сама церемония все эти годы сопровождалась лекцией про борьбу за свободу под названием Лекция Свободы. Ранее на этой лекции выступали многие известные деятели, среди которых был Святослав Вакарчук. Оратором лекции в этом году стал поэт

Борис Херсонский. Награду же в этом году получил автор и ведущий проекта

- отметил Отар Довженко, преподаватель школы журналистики Украинского колледже-

«Майк» Щур», сатирик и журналист Роман Винтоник. «Если бы надо было сказать одним словом, за что этот человек получил эту премию, то я бы сказал: за оздоровление. Нет ничего здоровее иронии. Она делает революции гораздо лучше, чем пафос».

ского университета.

Как бы там ни было, а именно такие люди, как Роман Винтоник являются оплотом современной журналистики. Остается надеяться, что таких окуп пера еще предостаточно в нашей стране.

Андрей Резниченко

lvivmediaforum.com